

NARCÍS COMADIRA

GÒTIC

Gòtic.— La G. Podria ser la de Girona. Massa gran. Algú, no sé qui, ha decidit que fos la de gòtic. Ens quedem amb la G de gòtic, que és una G d'un adjectiu, no pas d'un substantiu, tot i que ja l'hem substantivitzat. Diem: el gòtic m'agrada molt. Diem: el gòtic em fa basarda. Pensem en un estil, en un període històric concret? Pensem en pintura? En escultura? En arquitectura? En cuina? Pensem en una mica tot plegat, és a dir, en més que un estil? Pensem en un esperit? Cal limitar-se. Limitem-nos.

La G de gòtic i la G de Girona donen bàsicament arquitectura i donen bàsicament la Catedral. Massa tòpic, desestimem-ho. Donen Sant Feliu. Massa impur, desestimem-ho. Donen Sant Domènec. Perfecte. Quedem-nos amb Sant Domènec. És que no hi ha més gòtic a Girona? Sí, i tant! Hi ha la nau de la Mercè, el segon pis del claustre de Sant Daniel, les restes del claustre de Sant Francesc, dividides entre unes botigues del carrer Nou i l'església de S'Agaró, la façana de la Pia Almoina, cases i casetes al barri vell, finestres i finestretes, columnes i columnetes. I la nau del Mercadal, és clar!

Quedem-nos amb Sant Domènec. Per què? Doncs perquè, en aquests moments, Sant Domènec és possiblement l'edifici gòtic de Girona més necessitat de la nostra atenció. He dit

edifici i hauria d'haver dit conjunt. Sant Domènec és un magnífic conjunt de construccions gòtiques: l'església, el claustre, la sala capitular, el refetor, el dormitori de novícis. Algú es preguntarà: tot això hi ha a Sant Domènec? Sí, tot això. I com és que no ho coneixem? Com és que només hem vist l'església i el claustre? Doncs molt senzill, perquè els altres espais no es poden veure. Estan tancats, tapiats, apuntalats, esperant que algú s'adoni que cal restaurar-los i posar-los en ús. Sant Domènec és, en aquests moments, una de les grans vergonyes gironines.

Com es pot permetre una ciutat orgullosa d'ella mateixa, que va pel món creient-se culta i feliç, tenir un dels conjunts gòtics més importants de Catalunya, un exemple perfecte de convent mendicant, abandonat a la seva sort, és a dir a la degradació paulatina i qui sap si irreversible? L'església, amb els finestrals trencats, oberta a la intempèrie, a les humitats, la pluja i el vent. I a més amb un seriós problema estructural al primer contrafort de la dreta. Què passaria si s'ensorrés la primera crugia? No ho vull pas ni imaginar: quins marrameus, quines corredisses buscant un cap de turc! El claustre, un dels claustres més elegants de Catalunya, apuntalat per preservar-lo. La sala capitular, una capella gòtica de proporcions perfectes, amb claus de volta esculpides, encara partida pel forjat que hi van fer els militars fa cent cinquanta anys. El refetor, una sala preciosa amb arcs carpanells, apuntalada i tapiada. El dormitori, una nau amb arcs ogivals diafragmàtics,

també tapiat i abandonat a la sort dels degoters de la seva coberta. Tot plegat misèria, incúria, tristesa. I vergonya.

Suposo que l'Ajuntament creu que és la Universitat qui ha de restaurar el conjunt, suposo que la Universitat creu que és Patrimoni qui ha de fer-ho, i suposo que Patrimoni no té ni un ral i que a més no vol invertir en una ciutat en la qual les seves inversions se les apunta un altre. I suposo que el cas de Patrimoni és el mateix de la Diputació. Tot plegat lamentable. I Sant Domènec resistent apuntalat com a vergonya dels gironins i de tots els catalans. Palerm m'enamora! Perdó, volia dir Girona.

NARCÍS COMADIRA